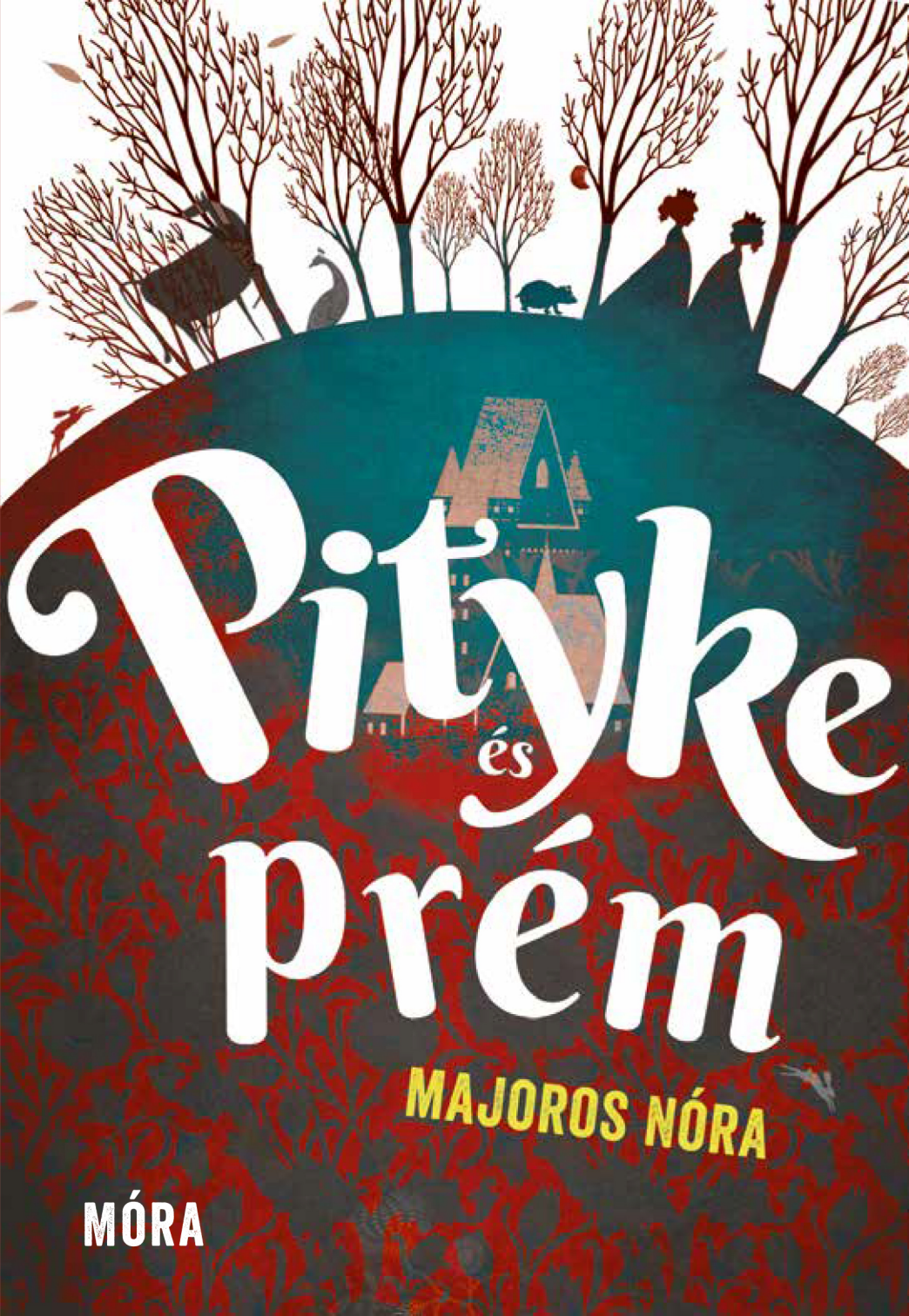

Pityke és prém

MAJOROS NÓRA

MÓRA

MAJOROS NÓRA

Pityke és prém

MAJOROS NÓRA

*Pityke
és
prém*

Móra Könyvkiadó

Borítóterv és belső illusztrációk:

Szabó Imola Julianna

*Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének
a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles
felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését,
nyilvánosságához közvetítését – szigorúan tilos.*

A kiadó könyveit kedvezményrel
megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

© Majoros Nóra, 2018, 2022

© Szabó Imola Julianna, 2022

© Móra Könyvkiadó, 2018, 2022

Emmának

I. RÉSZ

A TÜNDÉR LEGENDÁJA

1. fejezet

Kastély a kastélyban

Nincs a világon olyan őrzőgő gyerek, aki feleakkora felfordulást tudna okozni, mint az a prémes, amelyik az ünnepség előtt pár órával beszabadult a Priccenproszlin-kastélyba. Szakadt a bársonytapéta, forgácsolódott az ébenfa parketta, és gurult a drágakő ajtógomb. Mennydörögve zuhant csillár csillár után a padlóra, és földrengésként rázták meg a termeket az összeomló márványszobrok. Porfelhőbe borult a kastély.

Prillaszári királykisasszony egy függöny mögé bújt, amely ezer redőbe hullva omlott egy ablak mellett a folyosón, ahol a prémes randalírozott. A prémes ordított, szőrét por és törmelék borította. Pusztá kézzel tépte, amit ért, ökle véres volt a püföléstől, karján a könyökéig szakadt fel a bunda. Hosszú füle cafrangosan lifegett a nyakában. A királykisasszony reszketett félelmében, mégis csodálattal bámulta a betolakodót.

Palotaőrök rohantak a folyosóra, de Prillaszári először nem is látta őket, csak a csizmájuk dobogását és a kardjuk csörömpölését hallotta. Az őrök kibukkantak a porfelhőből, körbevették a prémost, és hálót dobtak rá. Hátracsavarták a kezét. A prémes üvöltött és küzdött, hatan alig bírtak vele. Végül az őrök tulereje győzött. Becsavarták a hálóba, megragadták elől

ketten, hátul ketten, elvonszolták, és lehajították a kastély legmélyebb tömlőcébe a többi féktelen prémes mellé. Kitörölték a palota életéből, mintha ott sem lett volna.

A kavargó porban egy pillanatig csend volt, aztán felhar-
sant egy éles hang:

– Az első csapat induljon jobb felé, és takarítsa el a törme-
léket a lépcsőről! A második csapat...

– Mamikám, hát abból a csupa boholy vörös szőnyegből
hogyan szedjük ki a dzsuvát? Lehetetlen az, ha mondom – vágott
közbe valaki.

– Kefével, Gizi, kefével. De ne fájjon a fejed emiatt, te velem
jössz!

– És én, Öreg Sári? Én melyik csapattal vagyok?

– Ó, hogy a tündér arany képére, meg vagyok én átkozva ez-
zel a sok tökkelütöttel! Julcsa, Terka, Kicsi Sári, irány a lépcső,
fényesre kefélitek a szőnyeget! Egy porszemet sem akarok lát-
ni! Gizi, Fakó Sári, Marcsa, ti jöttök velem a folyosóra seperi-
ni. Értve vagyok?

– Igenis, Öreg Sári! – vágta rá egyszerre hatan.

Cipők trappolása hallatszott, aztán hamarosan felbukkant
Prillaszári szeme előtt négy, csíkos egyenruhás szolgáló.

„Az aszott lehet az Öreg Sári. Rút banya...” – húzta el a szá-
ját a királykisasszony.

Pedig Öreg Sári, ugyan töpörödött volt és ősz hajú, egyidős
lehetett a királynővel, akit Prillaszári a világ legszebb asszonyá-
nak tartott. De erre nem gondolt a pityke-királykisasszony, in-
kább az járt a fejében, micsoda remek rejtvény lesz kitalálni,
melyik lány Gizi, melyik Fakó Sári, és melyik Marcsa.

– Micsoda romhalmaz, mamikám! Mi jöhet még? – sopánkodott az egyik.

Alacsony volt és széles, mint egy csíkos labda. Prillaszári meglepődött, hogy nagy pocakja ellenére mégis milyen fürge. Főköttője alatt vörös haj izzott. Boszorkányos ügyességgel forgatta a seprűt, és kis felhőcskéket kavart a szemeteslapát fellett. A hangja és a szavajárása alapján Prillaszári úgy gondolta, csakis ő lehet Gizi.

– Nem ám a kertben fogták el, hanem egyenesen itt, a palotában! Kérdem én, hol volt az a híres palotaőrség? Ezeket is csak azért etetik, mert jól mutatnak abban a puccos egyenruhában – mondta a másik.

Göndör hajú, karcsú derekú, élénk lány volt. A hajában vadvirág kornyadozott. Prillaszári azon morfondírozott, hogy ha szépen megmosakodna, és úri ruhát öltene, kisasszonynak is elmenne. De ahogy a lány megfordult, Prillaszári látta, hogy a szájában olyan kócosan állnak a sárga fogak, mint a fején a göndör fürtök. Prillaszári összerezzent, és megállapította, hogy a pórnépből sose lesz pitykés.

– Marcsa, hé, hát neked nem palotaőr a vőlegényed? – szólt vihogva Gizi.

– Nem a vőlegényem, csak szeretne az lenni – vágott vissza a göndör. – No de arról hallottatok-e, hogy a toronyfodronyi várat is megtámadták?

– Kik? – fordult meg a harmadik lány, aki az ablakokat pucolta.

Magas volt és vékony, mint egy létra. Ahogy törölgette az üveget, alakja úgy imbolygott, mintha egy száraz nádszálat rángatna a szél. Bőre sápadt, haja seprűszín.

„Ez csak Fakó Sári lehet. A póroknak semmi fantáziájuk nincs, minden második lány Sári” – morfondírozott magában Prillaszári.

– Jaj de málé vagy te, hát a prémesvadállatok, azok. Éjjel lopakodtak be, és felgyújtották az úr meg az úrnő szobáját – felelte Marcsa.

– Te ezt honnan a pityerből tudod? – kérdezte Gizi.

– A palotaőről, attól. Aki a vőlegényem akarna lenni, ha én is akarnám. Azt is mondta, hogy egy szolgálólány megégett. Csak a fele arca maradt meg.

– Azt én sehogy sem hiszem. A szolgálóknak biztos volt anynyi eszük, hogy kimenekültek, az urakat meg hagyták füstölögni – csóválta a fejét Gizi.

Vörös fürtjei úgy lobogtak a nagy rázástól, mintha lángra gyúlt volna a feje.

– Kushadjatok, lányok. Nem okos beszéd ez – intette le őket Öreg Sári.

Marcsa halkabbra fogta a szót:

– Azt is beszélük, hogy valahol a tóvidéken betörték egy kastélyba. A prémesvadállatok farkasokat és medvéket vittek magukkal, és széttéptek velük mindenkit a háznépből.

– Akkor mi jól jártunk, mert csak a szobrok törtek miszlikbe, azoknak meg nem fáj. Bár ha igaz, amit mondanak, és ezek a szobrok kővé vált szellemek... – mondta Gizi.

– Mondom, hogy a kezetek járjon, ne a szátok – förmedt rájuk újra Öreg Sári.

– Jól van, jól van, mamikám, csak fel ne robbanj – morogta az orra alatt Gizi.

Prillaszári borzongva hallgatta a pletykákat. Ilyenokról nem beszélt az udvari pityketanító.

– Prillaszári királykisasssszooooooooony! – kiabálta egy éles hang.

Az udvari főcicomamester, a királykisasszonyok legfőbb tanácsadója, mindenese, mindennapi programjuk kézben tartója viharzott végig a folyosón. Kétségbeesve lóbálta aranygombos pálcáját, izgalmában hol levette, hol felvette tollas kalapját. Nyomában három öltöztetőlány loholt. Prillaszári előlépett a függöny mögül. Az ablakot törölgető szolgálólány ijedtében hátraugrott, és feldöntötte az egyetlen épen maradt szobrot is.

– Kétbalkezes – vetette oda foghegyről Prillaszári.

Amikor a főcicomamester meglátta a királykisasszonyt, óriásit sóhajtott, a kalapot és a pálcát a földre ejtette, két kezét a szívére szorította.

– Hol a csudában kószált? Még jó, hogy nem esett baja! Ki hallott már ilyet, hogy egy prémes randalírozzon a kastélyban! Mi jöhet még?! Igyekezzünk, már egy órája öltözködni kéne. Govalinda királykisasszonynak nagyban púderezik az orrát, kegyed meg itt flangál egy szál lovaglóruhában! – zsörtölődött.

Visszaterelte a királykisasszonyt a lakosztályába, ahol a falak mentén ki volt készítve az összes pompás ruhadarab, amit az ünnepségen viselnie kellett. Alsószoknyák, felsőszoknyák, abroncs, fűző, harisnya, harisnyatartó, sarkantyúk, kallantyúk, csipkekötéők, fátylak, kendők, ingek, mellény, fodrok és bodrok, csatos topán, no meg az ékszerek.

Az iker-királykisasszonyok születésnapjára készült mindenki. Prillaszári és Govalinda most töltötte be a tizenhetedik évét, és ettől a naptól számított nagykorúnak. Külsőre teljesen egyformák voltak: középmagas termet, hosszú, egérszőke haj, fitos orr, szürke szem, vékony derék, vagyis semmi különleges. Minden főcicomamester ilyen királykisasszonyokról álmodott, mert úgy formálhatta őket, mint két öltöztetőbabát. Kettőjük között az volt a különbség, hogy Govalinda odáig volt az ünnepségekért, Prillaszári pedig szívből utálta őket.

– Gyerünk, gyerünk, el fogunk késni! – pattogott a főcicomamester.

– Még három óránk van a kezdésig.

– A tökéletes megjelenés művészet, a művészet idő.

– Nyugodtan késhettek. Govalinda hamarabb ünnepli a születésnapját.

– Öt perccel.

– Nem mindegy, hogy öt perc vagy öt év? Govalinda az idősebb, anyánk után ő lesz a királynő, izgassa őt ez a felfordulás. Engem nem érdekel.

A három öltöztetőlány gépiesen szedegette össze a soron következő ruhadarabokat. A szoknyaabroncs akkora volt, hogy ketten alig bírták megemelni.

– No, no, no, no! Tessék egyenesen állni, mert így nem lehet feladni az abroncsot! – igazgatta a királykisasszonyt a főcicomamester.

Prillaszári eltolta magától az öltöztetőlányokat.

– Pisilnem kell.

A főcícomamester hatalmasat sóhajtott.

- Edényt?
- Kimegyek inkább.
- Csak gyorsan, gyorsan!

Prillaszári kivonult a fürdőszobába, onnan pedig kiszökött a folyosóra, amit az előbb zúzott rommá a prémes. Már csend volt és rend, mintha semmi sem történt volna. Csak a szobrok hiányoztak a talapzatukról. Prillaszári elgondolkodott, hogy az a négy, pörgő nyelvű szolgáló hogy volt képes annyi törmelékkel ilyen gyorsan eltüntetni.

„Boszorkány mind” – borzongott.

Kitapogatta a selyemtapéta két aranycsíkja között a rejtékajtót, és belépett a kastély árnyékfolyosójára. Két kastély volt egymásba fonódva. Az egyik a pitykések fellegvára, a híres-míves Priccenproszlin. A másik az első kastély termei mellett, alatt, fölött volt elrejtve, a személyzet sötét folyosóiból és kamráiból állt. Úgy hívta mindenki, a Trottyonkoszlin. Ahol a Priccenproszlin díszterméből függönyökkel elkerített benyílók kínálgatták puha pamlagjaikat, a Trottyonkoszlin folyosója hirtelen összeszűkült, és csak oldalára fordulva fért el, aki arra járt. Az pedig nem volt más, csak a szolganép, meg az egymással örök háborút vívó patkányok és macskák. No meg Prillaszári királykisasszony. Éppúgy nem vett róla tudomást a Trottyonkoszlin népe, mint ahogy a Priccenproszlin népe sem foglalkozott a körülötte nyüzsgő szolgák tömegével.

Prillaszári rendszerint a konyha felé szökött, ha a flancos vacsorák után zsíros kenyérre fáj a foga, vagy az istállók felé

hagyta el a kastélyt, ahol keresett egy bamba igáslovat, rákucorodott a hátára, és kiporoszka vele a folyópartra. Most más járt a fejében. A tomboló prémes tekintete égett bele a szemébe – még egyszer látni akarta. Mindenki az ünnepség előkészítésén dolgozott, így senkivel sem találkozott, míg le nem ért a föld alá, a tömlőc szintjére. Itt kiszélesedett a folyosó, oldalt fáklyák lobogtak, és kísérteties árnyékokat festettek a penészes falakra. A folyosó végét vasrács zárta, előtte egyenruhás őr strázsált. Ahogy meglátta Prillaszárit, vigyázzba vágta magát, és előrszegezte a kardját. Itt aztán se be, se ki.

– Parancsolom, hogy engedj be – mondta Prillaszári.

Mozdulatlanul meredt előre a kard.

– Tudod, hogy ki vagyok? – kérdezte Prillaszári.

– Nem tudom, de csak a tömlőcparancsnok adhat utasítást.

– És a királynő?

– A királynő is.

– És a király?

– A király is.

– No és a királykisasszonyok?

Az őrs pislogott.

– A királykisasszonyok nem járkálnak a tömlőcbe – vágta ki magát.

– Látod, hogy járkálnak. Én vagyok Prillaszári királykisasszony, és megparancsolom, hogy engedj be.

– Nem úgy nézel ki, mint egy királykisasszony – húzta össze a szemöldökét az őrs.

Hát igen, a lovaglórúha. Prillaszári fintorgott, és félrehúzta a haját a fülénél.

– Nézd!

Fény csillant a sötét folyosón. A királykisasszony füle mögött arany hold ragyogott.

Az őr elámult. Még egyenesebbre húzta magát, de még mindig nem engedte le a kardját.

– Nos?

– Valóban kegyed a királykisasszony – mondta.

– Akkor engedj be.

Az őr nagyot nyelt, de nem mozdult.

– Nem egészen három óra múlva nagykorú leszek, és azt fejeztethetek le, akit akarok – próbálkozott Prillaszári.

Az őr kezében megremegett a kard.

– Ez nem királykisasszonyoknak való hely.

– Az imént hoztak be egy prémest, igaz?

Az őr bólintott.

– Szétverte a lakosztályom előtti folyosón az üknagyanyám szobrát. Pont azt, amelyikről elneveztek. Gondolhatod, milyen mérges vagyok! Látni akarom, tényleg elég mély-e a tömlőc, ahol ez a gonosz prémes sínylődik.

– Elég mély – mondta az őr.

– Megnézhetem?

Az őr még mindig nem engedte le a kardját, de látszott rajta, hogy habozik.

– Már csak két óra és negyvenegy perc... – emlékeztette Prillaszári, és fenyegetően elhúzta kecses nyaka előtt a mutatóujját.

Az őr remegve babrált a kapu kulcsával.

– Nem lehetne gyorsabban? – vetette oda Prillaszári.

Végre kinyílt a kapu. Először a pitykések börtöncellái előtt haladt el. A vasajtók rácsain keresztül gyertya fénye és sült hús illata szűrődött ki.

„A pitykés a börtönben is úr” – nyugtázta magában Prillaszári.

Rengeteg lépcső vezetett lefelé, majd egy újabb rácsba és űrbe ütközött. Vele már nehezebben boldogult, de a füle mögött szikrázó hold végül itt is megtette a hatását. A pórnép börtöne következett. Illatok helyett szagok, fények helyett árnyékok vonták be az egyre szűkebb folyosókat.

A harmadik rácsnál jó sokáig győzködte az őrt, mire be-mehetett. Itt már folyosó sem volt, csak egy óriási, fekete barlangterem a föld gyomrában. Közepén, mélységesen mély veremben, éjszakánál is sötétebb sötétségben őrizték a prémeseket. Innen nem volt szabadulás. A királykisasszony a verem szélére állt, megkapaszkodott a korlátban, és óvatosan lenézett. Nem látott semmit, de rettenetes szagot érzett. Az őr fogott egy fáklyát, és a mélybe dobta. A fény megvilágította az összekuporodott, meztelen testeket, csak itt-ott takarta őket egy cafatnyi prém. Prillaszári megborzongott. Nem látott arcokat, szemeket, még az alakokat sem tudta megkülönböztetni. De a prémesek, vagy ami maradt belőlük, tökéletesen látták a verem fölé hajló, karcsú alakot. Ordítás hallatszott, ahogy valakire ráesett a fáklya. Aztán egy nagyobb termetű, még jó erőben lévő prémes, talán épp az, amelyik szétzúzta a folyosót, felemelte a fáklyát, és meglóbálta az arca előtt. A tűz a mélység ellenére is élessé tette a tekintetét.

– A prémes is ember! Ember! – üvöltötte, majd a földre hajította és eltaposta a lángokat.

Prillaszári felsikoltott, és ijedten lépett el a korláttól. Az őre nézett, aki egykedvűen rágcsált egy fogpiszkálót. Az érzéketlenség még jobban elborzasztotta. Megfordult, és futva menekült a börtönből, kapuról kapura. Csattanva zárultak össze mögötte a rácsok, a szíve rádobbant, mint egy rozsdás cintányér. Nem is nézte, merre jár, csak fényre vágyott. Megkereste az első rejtekajtót, feltépte, és a Priccenproszlin télikertjében találta magát. Ezüstveretekkel díszített, hófehér falak előtt, mázas cserépedényekben tengernyi virág pompázott, a festett ablakokon a szivárvány minden színében áradt be a fény.

Ekkor hangzott fel a kert felől az ünnepség kezdetét jelző harsonaszó.

– Elkésem! – kiáltotta, és az öltözőszoba felé rohant.

Az öltözőszobában senki sem volt, ugyanis éppen a királykisasszonyt keresték. Prillaszári végignézett a fogasokon sorakozó temérdek ruhán, és reménytelenül kiáltott:

– Jöjjön valami Sáriiiiiii!

Ezúttal senki sem jött.